

findes let realisable Midler tilstede, hvorved Fordringer paa Kongerigets Kasse indtil Beløb af 2 Millioner kunne fyldestgøres, og i det Dieblif, de ikke ere tilstede, vil det være Ministerens Pligt, paa de billigste Bilskaar, at sørge for at have dem tilstede, saaledes, at det Tilfælde ikke kan indtræde, at der kommer et pludseligt Kraw, som tvinger ham til kostbare Foranstaltninger for at skaffe Midlerne tilveie.

Indenrigsministeren: Jeg skal i dette Anliggende henholde mig til det af Rigsdagsmanden for Ddense Amts 1ste Valgkreds (Schovelin) stillede Forslag, og jeg troer ikke, at der deri, at ingen bestemt Sum er opført, ligger nogen tilregnelig Afvigelse fra de givne Regler. Man er gaaet ud fra, at der foreligger et Statsbudget, vedtaget af den fælles Repræsentation, som lovlig bestemmer de fælles Udgifter og Indtægter, og som udviser, hvilken Andeel der kan ventes at falde paa Kongeriget. Naar det nu, som meget rigtigt bemærket af den ærede Ordfører, for Diebliffet er umuligt med nogen Bestemthed at angive et saadant Beløb — og jeg skal gjerne indrømme, at Udvalgets 2 Millioner kan have samme Ret og Adkomst som Ministeriets 2,400,000 Rd. —, saa vil det være det Simpleste at holde sig til det nævnte Forslag, hvorved alle Misligheder fjernes. Hertil skal jeg knytte en almindelig Betragtning, hvorefter jeg troer, at de forskjellige Tillæg til Dverslaget, der ere fremkomne fra Fleertallet og Mindretallet, have tabt den Betydning, de kunde have, da Udvalgets Betænkning derover udarbejdedes. Jeg maa nemlig henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa, at der nu foreligger et Lovforslag om Kongerigets Kassebeholdning, og der skal, jeg tænker i Morgen eller i alt Fald i Dvermorgen, blive tilstillet Udvalget nogle Dtringer fra Monarchiets Finantsminister, hvis Betænkning jeg har indhøntet, hvori han til Slutning kommer til et Forslag, som jeg ogsaa, uden at have talt med ham derom, havde tæn't at fremkomme med, og som gaaer ud paa at tilveiebringe en almindelig Regel for alle Kassebeholdningerne, som skal sikke ikke blot Kongeriget, men ogsaa de øvrige Landsdele og Monarchiet en billig og retfærdig Ad-

komst til Rente af den Kassebeholdning, som ikke behøves til de løbende Udgifter. Da nu, saavidt jeg skjønner, Formaålet for de fra Udvalgets Side foreslaaede Tillæg er at sikke sig dette, skulde jeg allerede af denne Grund meget anbefale, ikke her at gaae ind paa disse Tillæg. Jeg skal dertil endnu svie et Par andre Bemærkninger, hvorfor jeg ikke kan andet end bede Thinget at udelade disse Tillæg. Jeg skal nemlig bemærke, at, saavel med Hensyn til Loven om Kassebeholdningerne som med Hensyn til alle de Love, hvorved vi ikke kunne undgaae at komme ind paa Gjenstande, der ikke rettelig kunne afgjøres uden begge Repræsentationers Deeltagelse, fordi de berøre gjensidige Interessers, har Regjeringen det i sin Magt, da Rigsraadet, som bekendt, skal sammentræde umiddelbart efter denne Forsamling, at udsætte at tage Bestemmelse i Sagen, indtil man har søgt i den anden Repræsentation at komme til det samme Resultat, som er antaget i den første, og naar den første Repræsentation er kommen overeens med Regjeringen om et vist Resultat, har den jo ogsaa Ret til at vente, at Regjeringen overfor den anden Repræsentation vil bestræbe sig for at sætte den samme Mening igennem, og der vil da ikke være liden Sandsynlighed for, at det vil kunne lykkes. Her optager man derimod Noget i Finantsloven imod den gamle Regel, ikke at optage i Finantsloven hvad der hører under andre Love og derhos med den Følge, at Kongen ved sin Underkrift skal vedtage det Dptagne, inden man kan gaae til den følgende Repræsentation, og det forekommer mig dog at være ganske klart, at man ikke bør gjøre dette. Jeg skal ikke anføre videre herom, end hvad den ærede Rigsdagsmand for Ddense Amts 1ste Valgkreds (Schovelin) bemærkede, at de Gjenstande, man her udtaler sig om, ligge under en anden Repræsentations Omraade, hvilket jo maa hindre Kongen i at sanctionere Noget derom alene efter Rigsdagens Bestemmelse. Om man endog i og for sig ikke havde noget imod disse Bestemmelser, om man end, hvad jeg troer er rigtigt, maatte sige, at de efter alt, hvad der er yttret, ikke kunne forstaaes anderledes end som en Gjentagelse af Grundlovsbestemmelsen, fremkaldte man dog, saavidt jeg skjønner en bety-